

שלמה בר-שביט ביקר ב"קאמרי"

ונאלץ לקפוץ מהקומה הרביעית

משנהו מוזר קרה לו בדרך לפרימיירה

בר-שביט ב"כז מה שבגן" *
— מכות על הבמה

אחרי הצהריים עשיתי מיקלחת חמה, נכתי לטיטה עם ספר והוצאתי לגורל לשון: נו, קאליקר, נראה אותך היום!

החלטתי לאכול תפוחי-עץ, אמרים שזה נורא בריא. נגיסה ראשונה — מירסר, לי השן. יצאתי מן המיטה, רצתי לרופאי שיניים, וזה יישר לי את השן לגמרי. שיחקתי בלי שן.

מאז אני לא עושה ניסיונות. מה שיקרה יקרה. עובדה: מה פתאום באותו בוקר הייתי צריך להיות דוקא בקאמרי, ובר שריפה שאיני שייך לה? דר-אגב, זה בדיוק גם מה שלא נתן מנוחה לחבריה שלי בסביבה של אחרי בכורת כל מה שבגן, כולם ניסו לפענח את התעלומה: מה בעצם עשה שלמה'לה בקאמרי?

אבל מה? התברר לי שכמה שהאי סונות שקורים לי גדולים יותר כך הצ" לחתי בתפקיד גדולה יותר. זה פועל כמו סיר-לחץ: אני משוחרר לגמרי על הבמה. אני כל-כך עסוק בלהתגבר על המכאובים הגופניים, עד שהנפש רגועה לחלוטין.

כן, אני בהחלט מאמין שיש למעלה איזה שוטר-תנועה, שמכוון את העניינים. ואני אומר לו: אדוני, כיוון שלקחת את זה על עצמך בלי לשאול אותי — בבקשה, תנהל לי את זה עד הסוף.

לרוב, הוא עושה את זה די טוב. ובאמת, גם הפעם, בכל מה שבגן, הר" עיפו עלי שבחים. רק אחד שישב קרוב לבמה אמר לי באווין אחרי ההצגה: "הקטע הזה כשמפילים אותך על הריצפה ומרברי צים לך מכות, זה היה גועל-נפש. ממש לא משכנע. זה מכות זה?"

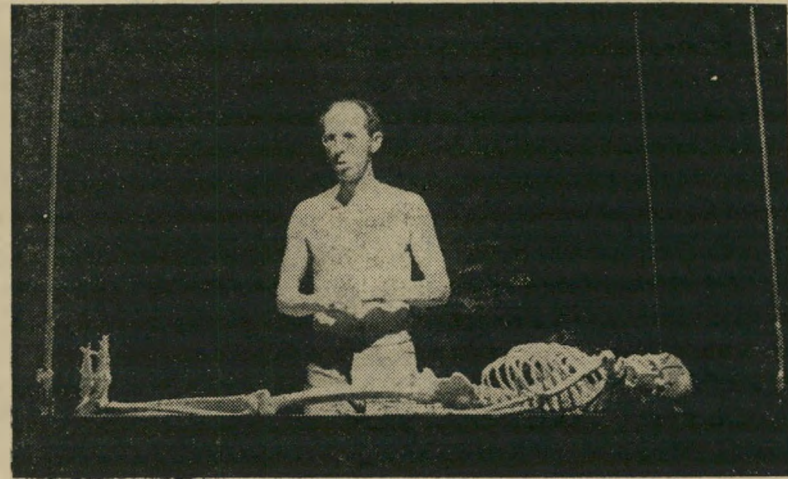
הוא לא ידע עדיין שחברי פשוט הרביצו לי בזהירות, בגלל נזקי השריפה שנגרמו לי.

* לידו אווה ליאון ויצחק קליגמן.

אוג, ואז קורה משהו ספיישל. בפרימיירה של אירמה המתוקה — הת" כופפתי להרים משהו לפני ההצגה — וניתפס לי הגב. שלחו להביא פיזיותרפיסט, דחוף.

בנערים בחבורה שיחקתי עם סדק בצל-עות, אחרי שהתהפכתי עם הווספה.

בארכיטקט וקיסר — דלקת בגרון עם שתי קומות נוספות, על גגון האסבסט של חצקין.

בר-שביט ב"ארכיטקט וקיסר"
אחרי קפיצה מארבע קומות —

חום, שעלה לי פתאום. רצתי לקבל זריקה לפני ההצגה.

בצוותאו של כלב — נסעתי במנית שנכנסה במנית. גירדתי את שתי הברי כיים.

פעם ניסיתי להתחכם לגורל. בערב הצגת הבכורה של הכיטאות לא יצאתי כל היום מפתח הבית. הסתחרתי. בארבע שירי-משוררים.

הריני מודיע שאמנם התכוונתי אליו, אשר לתיזכורות היסטוריות — אף שה" דברים נראים כמוכנים מאליהם, מפתיע גלות בספר שהמשרב הקואליציוני הרא" של פרץ בגלל חינוך דתי — שאחד החור קים הראשונים שנחקקו היו זה של חינוך חובה — שהחבר הראשון שסולק מן המלי" אה היה מנחם בגין — שכבר בישיבה השלישית של הכנסת הראשונה שמע הבית בפעם הראשונה כינוי שאין מרבים להשי" תמש בו, למרבה הצער.

במעמד צלם טלוויזיה בעל סוודר אדום זרחני, שבלט בכל הבמה, ובמעמד כל המייזמי של השירה, הפיזימן והחלטורה העבריים — נערך השבוע ערב שני של מה שנועד להיות המיבצע היומרי, היוק" רתי והתרבותי ביותר של גלי צה"ל: ערב שירי-משוררים.

יצחק לבני צדק, טשרניחובסקי וביאליק, דויד פוגל ולנסקי, הם נפלאים. הם היו נפלאים ונשארו נפלאים, ויש חשש רציני שאפילו אם יטחנו אותם באוזני כל, הש" כם והערב ובכל תוכניות הזמר של גלי

שתי קומות נוספות, על גגון האסבסט של חצקין.

שם, מצאתי את עצמי בחברתו הנעימה של מפקדי בפלמ"ח, חיים ספר, שירד למ" טה בניחותא דרך הצינורות.

בתחילה גיליתי רק שנישרטטי עמוקות בברכי ובדי מן האסבסט המחוספס, אחר" כך הבחנתי שהחברים מלווים אותי במכ-

אוריבוקר ליום השלישי בשבוע שער בר (מה שנאמר עליו פעמים כי טוב) הלך לו שלמה בר-שביט ברחוב דינגוף התל-אביבי. כמו בכל יום. חשב על הזמן שנשי" אר לו עד 12 בצהריים — שעה שנועדה לו פגישה בתיאטרון) הביתה. "די מוקדם", היררר. "אין מה למה, אפשר להספיק לשתות קפה."

סדר-היום שלו היה כך: מן הפגישה יילך הביתה לאכול צהריים ולישון טוב. בערב היתה התוכנית בכורה של כל מה שבגן, בה הוא משחק את המיליונר ג'ק — עלוקה שהתיישבה לה על בני-הזוג ג'ני וריצ'ארד. תפקיד קטן אבל גורלי, שאלבי המחבר נתן לו בנידיבות הודמנויות קצרות להכר-קות בולטות.

שלמה'לה לא היה מודאג: אין לו שום אמונות תפלות ביחס לבמה. הוא אינו מנשך את המסך לפני הפרמיירה. אינו מפי" חד לעבור מתחת לסולמות. הוא אינו מת" יישב על הסקסט. כשזה נישמט מידי לריצ" פה, אינו דורש שהפרמיירה תהיה דווקא ביום שלישי (כמו גודיק, שעמד על כך שבכורה יש לעשות רק ביום השלישי ה" ראשון בחודש).

כי שלמה'לה כבר למד: לגורל דרכים משלו. לכן, כשירדו איצקו רהמימוב הזמין אותו לקפה וסנדוויץ' במיזנון הקרוב של הקאמרי, לא היסט. יוכלו לשוחח שם קצת על הצגה משותפת: מנורת הקסמים, הצ" גה לילדים בהפקתו של איצקו.

אך זה היה ביום שלישי בשבוע שער בר. באותו יום הודמן לקאמרי משהו אחר. שהחליט שזה לו יום נקם ושלום. הוא שפך את הבגין — והדליק.

מספר בר-שביט: לפתע פתאום מצאתי את עצמי קופץ מגובה ארבע קומות, כשפרצה האש. לא חשבתי פעמיים. ראיתי דרך החלון גגון במרחק שתי קומות והחלטתי שזה לא נורא. קפצתי ישר אליו — אבל עברתי דרכו, ומצאתי את עצמי ממשך לצנח

טי דאגה עמוקים, כשעליתי במדרגות כ" הביתה. איך זה יעלה הערב על הבמה, חשבו, הרי הוא צולע לגמרי.

לי היה דבר אחד ברור: ניצלתי ממות בטוח. כשהלכתי ללבוש את בגדי ההר" פעה בזהירות, שלא אוזן את התחבושות — היה ברור לי דבר נוסף: מה שצריך יהיה לקרות. קרה.

כי בכל יום של פרמיירה, מאז אני זוכר את עצמי, קורה לי משהו: לרוב אני סתם חולה. אם אינני חולה — אני מתחיל לדי-

קבל תמנה מסוגנת, כוללנית וקלילה גם יחד, מרתקת ורבת-גוונים. למיקרא הספר אפשר לחשוך לרגע כי ישיבה אחת בכנסת

כמה כסרט מברד כדי כנופיית מרג" לים המכירים ה" אחד את מישנה. אבל החלטים לי השלים ביניהם ולי שתף פעולה להצי" לת העניין, כמו ב" סיפור הבא:

"מעשה בסגור" ממלח, שנשא נאום שכולו ביקורת כ" לפי סיעה מסוימת קטנה, אך צעקנית. כדי שלא לעורר תרעומת, השתדל לשוות לדבריו אופי כללי. אך בסיום דבריו, אמר שהוא מצטרף לדברי המגיד מדובא, שבאחד מנאומיו הטיף מוסר ליהודי אחת העיריות ואמר: כל, מה שדיברתי כאן, לא התכוונתי לאף אחד מחושיבי העיירה הזאת. אבל, אם בכל זאת יש ביניכם מי שחושב שאליה התכוונתי,

ע"ש סביסלוצקי * על ספרו החדש הכנסת — דיונים וחובים. באופן פראודוסלי למי" די, השכיל כהן, כתבו הפרלמנטרי של הצופה מיום כינונה של הכנסת, לצייר בספרו החדש (הוצאת עם הספר, 106 עמ" דים בכריכה רכה) כנסת פעילה, רוחשת חיים, אנושית, מרתקת, ואפילו בעלת ה" מור משלה עד כדי כך שעשויים לחשוך בו שכל דמיון בין הכנסת שלו לזו המשי" תקפת על מסך הטלוויזיה מקרי בהחלט. הגנה, למשל, לקס של פתיחות נאומים בכנסת ריקה:

- אדוני היושב ראש, כנסת ריקה!
- אדוני היושב ראש, כנסת נערדת!
- ספסלים נכבדים וכנסת ריקה מאוד!
- אדוני היושב ראש, קוראי הפרוטוקול הנכבדים!
- אדוני היושב ראש, קצרנית נכבדה!
- נדמה כי אחת מסגולותיו הנדירות של כהן היא הכישרון לברור את הלחלוחי מן היבש, ולברור את העובדות כך שתתי

(* מי שהיה כתב ידיעות אחרונות בכנסת, יחד עם כהן קיבל את הפרס כתב הארץ מתי גולן.)

סופר כהן

צה"ל — יצליחו לעמוד בגורלם, להגן על ויפלאותם מפני המנגינות הסינתטיות וה" הדווגות הנוראה שניכפתה עליהם בערב תרבותי זה בהיכל התרבות. אמנם קשה קצת לביאליק וטשרניחובסקי להתנגד בפועל, שהאחים והאחיות יליו או" תס ב: ייה ייה ר" וא וא וא. אבל נימצאו לחומים עזי-נפש שהעזו לצרות, בתוך גל מחיאות-הכפיים שבלעו אותם, כמובן, אחד מהם היה דני אוסטרובסקי, מוסי" קאי צעיר ואחיו של המנצח אוסטרובסקי, שעצק במלוא ריאיותו, כוז, למישמע שיריו של אברהם בריצ'חק כנסת היום — שהפך לגילגול מספר 1000 של שיר השי" לום, בידיו של יאיר רחובלוב עם הריח" מיקה המקובלת של הו כלכותה לעניים, מתוצרת להקת השיריו.

אהרון דולב, עיתונאי הידוע גם הוא פא"ש מנומס, נזח לכריות ואנין-טעם — שנילחם בעזי-נפש, לשווא כמובן, נגד נירית זרם הלבנטיות הגוהה והולך בבי" דור הישראלי — זעק גם הוא, בבו", אך במקרה אחר: **היה כי תמצאו של חיים** נחמן ביאליק, ששוודך לחן של דני ליטני, להתראות בפסטיבל הזמר.